

[Henning Rasmussen]

mindelig givtig forretning om ganske få år. Og uden at jeg dermed skal tilkendegive noget meget håndfast med hensyn til Socialdemokratiets holdning til den sag, vil jeg gerne sige, at det jo ikke er en underskudsforretning, vi i givet fald kommer til at sælge. Det er et foretagende, som har meget, meget store værdier i sig i fremtiden, og som det i øvrigt efter min opfattelse ville være overordentlig vigtigt for staten at have en afgørende indflydelse på.

Det sidste, jeg gerne vil sige, er en bemærkning til fru Mimi Jakobsen, som, synes jeg, holdt en let, men dermed mener jeg aldeles ikke letfærdig tale. Den var let i den forstand, at den var let at forstå, den var klar i sit budskab. Og så lå den på en række punkter i sine advarsler til regeringen om den økonomiske politik – om den måde, regeringen vil sætte sving i hjulene på, som man siger – meget tæt op ad de synspunkter, vi selv har.

Men fru Mimi Jakobsen sagde en ting mere, som jeg har hæftet mig ved. Hun sagde: Hvordan ville diskussionen i salen være forløbet, hvis det var en socialdemokratisk regering, der på nuværende tidspunkt havde præsteret et budgetunderskud på 30,4 mia. kr.?

Jeg ved godt, hvordan den diskussion ville være forløbet. Og hvis man spørger Socialdemokraterne, hvorfor de har holdt sig væk fra hånlige bemærkninger i den anledning, så har det to årsager.

Det har først og fremmest den årsag, at det er landets økonomiske problemer, det drejer sig om, og ikke hvem der fik ret, finansministeren eller jeg, da vi sidst diskuterede de ting. Jeg har for en sikkerheds skyld taget det lille udklip med, som refererer vores ordveksling, hvor finansministeren var så klog at sige: Jeg frygter, hr. Henning Rasmussen har ret. Jeg håber og tror naturligvis, at jeg selv har det, men vi mødes ved næste korsvej.

Den diskussion fører ingen steder hen. Dertil er de økonomiske problemer for alvorlige.

Det, jeg så håber, er, at man på regeringspartisiden vil tage den fulde konsekvens af erkendelsen af, at det er indtægterne, der svigter, at det er gang i erhvervslivet, der skal til, og at finansministeren klart har tilkendegivet, at regeringen finder det, forstår jeg, ikke alene forsvarligt, men også nødvendigt at satse et beløb på 3 mia. kr.

Hvis man virkelig vil tage konsekvensen af det udgangspunkt, så er vi nået et stykke vej i diskussionen i dag.

Jes Lunde (SF):

Finansministeren bad mig om at læse finansloven én gang til; det har jeg så været ude at gøre – i hvert fald dele af den.

Finansministeren var meget ked af, at jeg havde sagt, at regeringen jagtede de arbejdsløse ved at indføre en karenperiode, så de arbejdsløse skal betale de første 3 ledighedsdage selv fra 1. april 1991 og senere den første uge selv fra 1. april 1992. Og finansministeren mente, at det slet ikke var det, der stod på finansloven. Nå. Så har jeg været ude at læse på det, og jeg vil gerne læse op af den. Der står her på side 195 i oversigtshæftet:

»Der er indarbejdet besparelser på 1 mia. kr. i 1991 på dagpengene, som søges opnået ved en række forslag til ændringer i arbejdsløshedsforsikringsloven.«

Senere står der som et af punkterne:

»Bortfald af dagpengeretten de første 25 timer i hver ledighedsperiode fra den 1. april 1991 og for den første uge i hver ledighedsperiode fra den 1. april 1992.«

For at være sikker på, at der ikke skulle være nogen uddybende præmisser andre steder, har jeg også kigget på side 524 i anmærkningerne. Der kommer de samme sætninger, men ingen uddybning overhovedet. Sådan står der altså bare, hr. finansminister.

Hvad er virkningen af det så? Ja, virkningen er, at hvis ikke der aftales andet andre steder, hvis ikke der laves den anden lovgivning, så er det lønmodtagerne, der kommer til at betale for de første tre dages ledighed; senere for hele den første uges ledighed. Det mener finansministeren ikke er rigtigt. Finansministeren mener ikke, at lønmodtagerne skal betale for den første ledighedsperiode, og det må jeg så betragte som et løfte, hr. finansminister.

Jeg må betragte det, finansministeren har sagt heroppe om, at det ikke er meningen, at lønmodtagerne skal betale denne karenperiode, som et løfte om, at det forslag trækkes ud af finansloven, og at regeringen trækker sit lovforslag på området tilbage, hvis der ikke indgås en aftale på arbejdsmarkedet, der lægger byrden et andet sted hen. Det er et løfte, som jeg synes er meget væsentligt. Det er et løfte, der gør, at